

Ismail Kadare treurt om Kosovo ... en om de herkomst van 'Balkan'

Posted on [22 november 2019](#) by [Michel De Dobbeleer](#)

Een ongeluk bij een geluk. Het geluk is dat ik als *Kibik*activiteit voor de Kosovomaand een boek(je) met 'Kosovo' in de titel begin te lezen dat al jaren in mijn boekenkast staat: *Drie rouwzangen voor Kosovo*, weliswaar niet van een Kosovaarse, maar Albanese auteur (net als de onvermijdelijke Enver Hoxha uit het zuidelijke Gjirokastër).

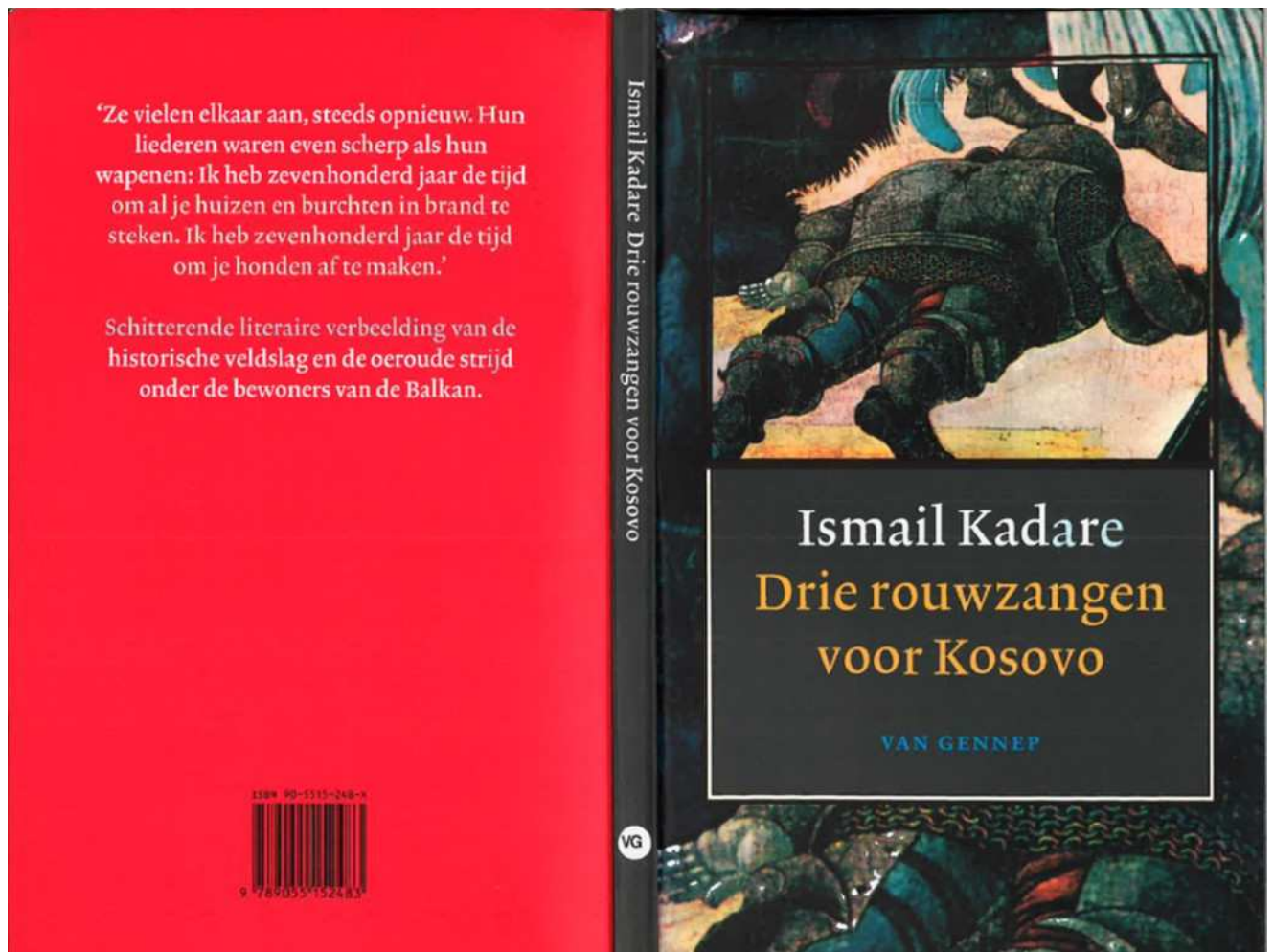

Het Albanese origineel uit 1998

En vooral: dat ik daar – op een woensdagse trein naar Aalst – een citaat aantref dat erom schreeuwt op *Kibik* te verschijnen! Het ongeluk is dat het zo lang is dat de *Kibik*blogpostwoordlimiet (350) me niet één mijmering over het kleinnood toelaat.

Over het Osmaanse leger dat inmiddels op weg was gegaan, deden alle mogelijke ware en minder ware geruchten de ronde. Wat de mensen echter het meest beangstigde, waren de namen 'Balkan' en 'Balkanbewoner'. Nog voordat de Turken er goed en wel voet op hadden gezet, hadden ze aan het schiereiland, respectievelijk de bewoners ervan deze namen gegeven, die even strak en glad om hen heen leken te sluiten als de nieuwe huid van een pas verveld reptiel. De bewoners vonden het verschrikkelijk. Keer op keer mompelden ze in hun slaap die twee namen om zich er zo van te bevrijden, maar het resultaat was averechts: ze leken er steeds meer mee te vergroeien. Nu pas realiseerden ze zich dat ze in hun verdeeldheid nog nooit de kans hadden gezien om zelf een naam voor hun schiereiland te vinden. De een sprak van 'Illyricum', dan kwam een ander met 'Nieuw Byzantium', een derde met 'Alpania' vanwege de Albanese Alpen of met 'Groot-Slavonië' vanwege de Slaven die er woonden, enzovoort. Nu was het te laat om daar nog iets aan te doen, en zo kwam het dat ze zonder een gemeenschappelijke naam, erger nog: met een naam die de vijand hun gegeven had, de strijd zouden ingaan die hun ondergang zou worden. (Kadare 1999: 24-25; vert. Roel Schuyt)

Dat “Osmaanse leger” uit de beginzin – we schrijven 1389 – rukt op naar het Merelveld (*Fushë Kosova / Kosovo Polje*), maar dat raadde je al. In de slotrouwzang weerklinkt ook “Milošević”. Hij weer.

Geplaatst in [Balkanknipsels](#) | Tags: [Albanië](#), [Kosovo](#), [literatuur](#)